

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RICHARD O' MONROU

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΟΡΤΑΣ

"Ε, λοιπόν, ρώτησε ή κερία ντε Βιγκόν, είστε ευχαριστημένη απ' τὸ καινούργιο σας σπίτι ; 'Ο κ. ντε Ζυβενί που γνωρίζει τὸ μεγάλο σας γιατί τὸ ἔχει ἐπισκεφθεῖ, μοῦ εἶπε πὸς εἶναι ἑξαιρετικό.

— "Α, ναι, ἀναστήναε ή Μορφοσία ντε Παρτεναί πέφτοντας μαλακά σὲ μιὰ πολυθρόνα, τὸ ἔφερε και τὸ παρῆφερε μάλιστα... κ' αὐτὸ ἦταν αἰτία τῆς καταστροφῆς μου.

— Τῆς καταστροφῆς σας ;

— Τῆς καταστροφῆς μου περίπου, διόρθωσε ἀμέσως ή μορφοσία κοικνίζοντας λίγο, ή ὅποια θὰ ἐπύργετο ἀσφαλῶς, ἀν δὲ συγχωροῦμαι ἐγκρίτως. Εὐτυχῶς που εἶχα τὴν ἐτοιμότητα νὰ προβλέψω τῆς συνέπειες ή στιγμῆ που εἶχα φτάσει στήν ἀρχή του γκρεμοῦ και κινδύνου να πέσω ζαλισμένη.

— Διηγηθήτε μου λοιπόν γρήγορα αὐτὴ τὴν περιπετειά σας, ἀγαπητή μου, πρὶν ἔρθουν οἱ ἐπισκέπτες μου.

"Ακούστε με... Τὴν περασμένη βραδεία, κουρασμένη κάπως ἀπ' αὐτὴ τὴ μετακίνηση, γιατί ἔξορτε πὸσο δύσκολο εἶναι νὰ προσαρμωσθῆ κανεὶς ἀμέσως με τὸ καινούργιο περιβάλλον του—καθόμενος ἀπάνω στήν κινήτη πολυθρόνα μου ἀποφασισμένη νὰ μὴ βγῶ ἔξω.

Κόντευ νὰ ἀποκοιμηθῶ μες στή χλιαρὴ ἀμφοσειρα του ἔλαιου, ὅταν ἀκουσα ἀξάφην νὰ χτυπᾷ τὸν κούδον. Ποιὸς μποροῦσε νάταν αὐτὴ τὴν ὄρα ; Σὲ λίγο ἀνοίξε ή πόρτα κ' ὁ ὑπηρετῆς μοῦ ἀνήγγειλε :

"Ὁ κύριος ντε Ζυβενί.

Εἶδα νὰ μακρύνει σὲ λίγο ὁ φίλος μας με φράκο, λευκὴ γραβάτα και ἄνθος στή μπουκουναρέα. 'Η ἀνέλπιση αὐτὴ ἐπίσκεψη του δὲ μοῦ φάνηκε και τόσο δυσάρεστη. Τοῦ ἔδωσα τὸ χέρι μου γελαστικά, κ' αὐτὸς με τὴν ἀφέλεια χαϊδεύμενος παιδιό που φέρεται παντοῦ σὲ σὲ σπῆτι του, κάθισε ὅπανά σ' ἕνα οχαμνί κ' ἄρχισε νὰ μοῦ λέγει γλιες ἀνοήσιες και τρέλλες και νὲ με πᾶν ἀπὸ τὸ χέρι συνοδευόμενος αὐτὴ τὴν πολμηρή του χερνονομία με τρυφερὲς ἐξομολογήσεις. "Ἐγὼ δὲν τοῦ ἔφερα καμμία ἀντίσταση, γιατί ή περία μ' ἔχει μάθει οἱ τίποτε ἀλλὰ δὲν ἐρεθίζει μερικὸς ἐροτοχτυπημένος ὅσο ή ἀντίστασις. "Ἄς τοῦ ἀφήσω τὰ δύο μου χέρια μες σὰ δικὰ του, ἔλεγα με τὸ νοῦ μου. Ἀπὸ θὰ τὸν καθιστοῦσα τὸν καυμένο, θὰ ἰδῶ πὸς τὸν μεταχειρίζομαι σὰν ἕνα καλὸ ἀσυλλόγιστο παιδιό και πὸς δὲν παίρνω σὰ σοβαρὸ τὰ τρέλλά του παιγνίδια. Καταλαμβάνετε ;

— Μάλιστα... Κ' ὕστερα ;

— Μὴν εἶσατε τόσο ἀνυπόμονη κ' ἐσεῖς. Φοροῦσα ἕνα νυχτιό νκαντελλοτὸ με πλατεῖα μακίγια. 'Ο φίλος μας, πὸς λέτε, χορὶς νὰ χάσει καιρὸ ἀφήνει τότε τὰ χέρια μου κ' ἄρχισε νὰ χώνη τὰ δάχτυλά του κάτω ἀπ' τὰ μακίγια μου. Προχωροῦσα σιγά-σιγά κ' ἔλο προχωροῦσα. Μὰ αὐτὸ παιδιό δὲν ἦταν φιλικὸ ἀστείο, ἦταν καιτὶ παρκαπάνω... Πῆρα με μῆς ὕψος σοβαρὸ και τοῦ εἶπα αὐστηρά :

— Θέλετε νὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ μετανοήσω που σὰς ἔδωξα τὸ δωματίό μου ὡς φίλο ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό ; 'Επιθυμεῖτε νὰ μ' ἐκθέσετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σ' ἕναν τέτοιο κίνδυνο ;

— Νὰ σὰς ἐκθέσω, μὰ σὲ ποιόν ;

— Μὰ ἀπλοῦστατα στὸν κ. Παρτεναί, τὸν ἄντρα μου.

Και δειχνονάς του μιὰ πόρτα που νγκοινανοῦσε με τὸ σαλόνι τοῦ εἶπα ἀτάραχη :

— Εἶναι ἐκεῖ αὐτὴ τὴ στιγμῆ μες στὸ γραφεῖο του, ἀπασχολημένος στή διόρθωση τῶν δοκιμῶν ἐνὰς τηλεματίου λόγου του. Αὐτὴ ή πόρτα μόνο μῆς χωρίζει ἀπ' αὐτόν. "Ἄν ἀκούση κανέναν ὑποποτὸ φῶροφ, φάρφῆ τρεχάτος και τότε ποιά θάνα ή θέση μας και τῶν δυῶ, σὲ ὀπιά, φτωχὸ που φίλε ; Καθῆσθε ἡσυχα ἔπομενος κ' ἄς ἐξακολουθήσουμε νὰ μιλάμε σὰ δυῶ καλοὶ φίλοι. "Ἐνόμιζα οἱ τὸ πῆμα μου αὐτὸ θὰ τὸν κατεπαράνε και οἱ τὸ συνζυγικός φόβος ὄχιως στή μέση τὴν ὄρεξή του. Δὲν εἶχα τελειώσει καλὰ-καλὰ τὰ λόγια μου κ' ὁ Ζυβενί, λιγάκι ἐκπληκτικός στήν ἀρχή, σηκωνάται ἀπάνω και φωνάζει δυνατά :

— Μὲ περνάτε λοιπόν γὰ κανέναν ἀπ' αὐτούς τοῦς δειλοῦς ἐρωτημένους που τὸς προκάμει ή παρουσία του σὺζύγου ; "Ἄν τοῦ βαστάει πὸς κυριο μορφοσίου, ἄς κοιμηθῆ ἔδῶ και θὰ τὸν διορθώσω ἐγὼ δυνάτως που ἕνα καλὸ μάθημα !..

Και γύρισε ἀπεληκτικός πρὸς τὴν παρρηγή πόρτα, ή ὅποια δὲν ἤξερα ἀκόμα που ὀδηγοῦσε, ἐπαναλαμβάνοντας με δυνατὴ φωνή :

— "Ὅταν θελήσω νάκαμο δική που μεν γυναῖκα, ὀλιος ὁ διαβόλος νὰ μῆ μες στὸ δωματίό της, δὲν ἀλλάξω γνώμη. "Ακούστε, κύριε Παρτεναί ;

"Ἐκείνη τὴ στιγμῆ ἦταν ὑπέροχος σὲν ἀνδρεία, στήν ἀποφασιστικότητα και στήν ἀναιδέα του, γιατί ὑπετίθετο—και τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ τὸ πιστέψη αὐτό—οἱ ἄντρας μου ἦταν στὸ γενοικιο δωματίο. Σὰς ὀμολογῶ

δου καταμαγεύτηκα βλέποντάς τον τόσο ἀποφασιστικό και τόσο ἐνθουσιώδη. Μ' ἔβλεπον ἔπειτα καλληραρὸ πὸς πλευρὸ μου μοροῦσα νάμα ἡσυχη και νὰ μὴ φοβῶμαι τί-

ποτε. Φυσικά ὁ θαναμαρξὸς μου γιὰ τὸ ἀπίστευτο θάρρος του μ' ἔκαμε πειθὸ ἀσυλλόγιστη, δὲ μοροῦσε ἄλλως τε νὰ γίνῃ κ' ἄλλοιως, γιατί τὴ θάναος ἐοῦ ἀν βρομοκόπος στὴ θέση μου και ἔβλεπε αὐτὴ τὴ μεγαλειώδη ἱπποκική χερνονομία :

— "Λοιπόν ;...ρῶτησε ή κυρία ντε Βιγκόν με πολὺ ἐνδιαφέρον.

— "Λοιπόν, ἀγαπητή μου, τί θέλατε ;... Φάνηρα λιγάκι ὀδύνη... Εἶναι φανερό πὸς ἀν ἦרון ψύχραιμη...ἀλλὰ δὲν ἦרון ψύχραιμη κ' ἔπειτα ἕνα νυχτιό ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα εἶναι πολὺ ἄσχημο ἀμυντικό ὄπλο και, καθὼς σου εἶπα, ἐγὼ ἀποφεύγα τὸς ἀγῶνες.

— Και ὑποκόψατε στῆς ἐπιθυμίες του ; Πέστε μου σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητή μου μορφοσία, ὁ Ζυβενί ὕπηρεσε ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν ἐφῆς τὸ βράδυ ;

— Μὰ ἔχι καθ' ὀλοκληρίαν, ἀφοῦ σὰς ἔχω κεί ἀπ' τὴν ἀρχή ὅτι συνήλθα ἐγκρίτως. 'Ο ἄντρας μου φυσικά ἐκείνη τὴν ὄρα ἦταν μαρκωτά, πολὺ μαρκωτά. Σημειώσατε ἐπίσης ὅτι δὲ μοροῦσα νὰ βάλω τῆς φωνές, γιατί τότε ή ἱστορία του συζύγου μου που βρισκόταν τάχα στὸ γραφεῖο του θ' ἀπεδεικνύετο νευτική, και τὸ καλύτερο ἦταν νὰ σωπάσω.

— Μὰ πέστε τα ὀλα, τί μοῦ τὰ χροῖρετε ; Τί συνέβη ὕστερα ;

— Τελεσπάντων, ἐξακολούθησε κάπως στενοχωρημένη ή μορφοσία, εἶτι ἔγινε ἔγινε ή ἐφαρμογή σας δὲν ἔχει θέση ἔδῶ, γιατί ή σύμβαση εἶναι σύνομη.

"Ὅταν τελειώσαμε τοῦ εἶπα, ἐγὼ εἰσαίξε τὸ τελακωπιμένο νυχτιό μου :

— Μὰ, φίλε μου, διατρέχατε σοβαρὸ κίνδυνο ἀν ἀνοίξε αὐτὴ ή πόρτα κ' ἔρχοταν νὰ μῆς βρῆ ὁ ἄντρας μου ;

— "Ὡ, ἀπάντησε ἀμέσως γελώντας ὁ Ζυβενί, ὅσο γι' αὐτὸ ἡμουν ἡσυχος.

— Πὼς εἰσαίσατε ἡσυχος ; Και γιατί ; "Ἀμφιβάλλετε γιὰ τὸ θάρρος του σὺζύγου μου ;

— Κάθε ἄλλο. Ἐξῶς καλὰ πὸς με τὸν κύριο Παρτεναί δὲν τὰ βγαῖνε κανεὶς πέρα. Μὰ ἤξερα πὸς ὁ μορφοσίος θάνα οἱ τὰ μαοάνυχα στή λέσχη. "Ἐπίσης ἐκτός αὐτοῦ ἔξερα καλὰ τὸ μεγάλο σας, γιατί εἶχα κερφή νὰ τὸ ἐνοικιάσω ἐγὼ κάποτε πρὶν ἀπὸ σῆς :

— "Α ! ! !

— "Ἐπειδὴ λοιπόν εἶμαι πολὺ λεπτολόγος ἐπισκέφθηκα κ' ἐρέθισμα προσεχτικά κάθε γονία και τὴν παραμικρότερη ἀκόμα... ἐπομέως και τὴν πόρτα που μοῦ δεῖχεται προηγουμένως, τὴν πόρτα του σολονιου που, καθὼς εἶπατε, ὀδηγεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ μορφοσίου ὁ ὀποιος διερθῶναι τὰ δοκίμια τοῦ λόγου του. Ἐρετε τί εἶναι αὐτὴ ή πόρτα ;

"Ἐγὼ τὴν ἐκόντωξα κάπως ταρκαμένη.

— ...Μάθετε λοιπόν, ἐξακολούθησε με μιὰ ἐσπρηκτὴ ἐκρηξη εὐθυμίας, πὸς εἶναι ἕνα ντουλάπι ὀπου βάζουν παλῆς σκούπες.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν περίφημη πόρτα μου ἔδειξε πραγματικά μερικὲς πεταμένες σκούπες !

Richard O' Monrou

Η ΑΜΑΘΕΙΑ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Τὴ μεγάλη ἀνθηση τῶν γραμμάτων διαδέχεται πάντα παχυλὴ ἀμάθεια, και ὀλοι οἱ πολιτικοὶ στὸν κόσμο, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, εἶδαν τὰ ὄνα τους νὰ ὀβύνουν μέσα σὲ πυκνὸ σκοτάδι βαρβαρότητας. Τὴν ἀρχαία ἑλληνική και ρωμαϊκὴ μάθηση, ἀκολούθησε στή δύση μιὰ περίοδος πρωτοφανοῦς και ἀπίστευτου ἀγραμματοσύνης. Και τὸ παρῆενο εἶνε πὸς οἱ πὸς ἀγράμματοι ἦταν ἐκείνοι ἀκριβῶς οἱ ὀλοιοὶ λόγῳ τῆς ἀνωτάτης θέσεος που κατεῖχαν, ἔπρεπε νὰ διακρινῶνται γιὰ τὴν πλατεῖα τους κάρωση σὲ κληρικοὶ !..

Τὰ βιβλία τότε ἦσαν τόσο σπάνια στήν Ἰσπανία, ὅστε τὸ ἕνα μοναδικὸ ἀντίτυπο τῆς "Ἁγίας Γραφῆς που ὀπῆρε σ' ὀλη τὴ χώρα τὸ χρησιμοποιοῦσαν πολλὰ ταυτεχρόνως μοναστήρια. 'Ο ἀγγλος ἐπίσκοπος Βικλιν λέει στ' ὀπομνημογευμάτα του ὅτι κατὰ τὸ δέκατο οἶδινα ὕπηρεσαν στήν Ἄγγλια ἀπειροὶ ἱερεῖς που δὲν ἤξεραν τίς 10 ἐντολές !

Στὸ δέκατο πέμπτο αἶδινα ἀκόμα, ἐκείνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ὀποιοὶ εἶχαν μελετήσει τὰς ἁγίας Γραφῆς ἔμετροῦνον στὰ δάχτυλα. 'Ο βαθμὸς τοῦ διδάκτορος τῆς Θεολογίας ἀνεπέμετο συνηθως, ἀπὸ τὰ τότε πανπιστήμια, σὲ ἀνθρώπους λαμπροῦς, χρησοῦς και ἑξαιρετοῦς, ἀλλὰ οἱ ὀδότερο ἐλθόντες εἰς γάμου ἐπικονοῖαν με τὸ... ἀλφάβητον !..

